

..אפשר לחיות טוב וללא הגבלות גם אם

— מקבלים החקף לב בגיל צעיר!

אומרת רביסון ישראלה, בת 34,

שנתיים אחרי ההתקף

קדימה. יום אחד חשבה שאולי לא עשתה די למען אנשים. „אולי תמיד הסתובבתי סביב הטיולים וההתפרעויות שלי“ היא החליטה לעזוב את המשק. היא הלכה ללמוד בבית-ספר לאחיות. בחורה — אשה בת 21. מפקדת, בוגרת, מתגוררת בפנימיה עם נערות בנות 18. „לא הייתי התלמידה הכי טובה בכיתה“ היא אומרת היום במעט התנצלות. „אהבתי את הטיפול בחולים. נהגתי לבקר את החור לים שלי בשעות הערב. אבל לשבת וללמוד נוסחות בכימיה? לא צריך להגויס! ולמרות זאת היא נחשבה על ידי המורים לתלמידה טובה. „היא לא רצתה ללמוד אבל הכריחה את עצמה“ סיפרה אחת ממורותיה. „לכן נתנו לה בסוף מילגת לימודים.“

אחרי שנתיים: „הג'וק המפורסם“ היא מתבדחת על חשבון עצמה. „רציתי לראות עוד ועוד. רציתי להשיג את העולם.“ היא נסעה לניו-יורק עם אשת-שהייה של חודש בכוונה להישאר שנה. בנמל-התעופה עיכבו אותה.

„חיורי לישראל“ אמר לה הקצין. „עשירי תי את עצמי לא מבינה מילה. הביאו מתורגמן, רמזתי לו. הם המשיכו לדבר ואני המשכתי לא להבין. לא היה להם מה לעשות איתי. השאירו אותי שבוע. זה היה מספיק. רצתי מעורר-דין אחד לשני ומבית-חולים אחד לשני. לבסוף — השאירו אותי שם. ועוד אחרי-כך נתנו לי אשת-עבודה. משאת נפשו של כל ישראלי באמריקה.“

גם אם תשבה שתעבוד כאחות, בוודאי ידעה שהגיע הזמן לנסות משהו אחר. „מוכרת. מה רע במוכרת? נהדר!“ היא הלכה למכור מיכנסיים אצל ויקטור, איש

ששחררה מיוחדת-הלב אמר לה הרופא: „תראי... את יודעת... אני מבין שזה קשה... לא נעים. בחורה בגילך, שעברה התקף-לב וכלי-כך הרבה צרות אחרות, קחי את הכל easy easy.“ הצעירה חיכה בהבנה. „למה לא לתת לו את ההגשה שאני מקשיבה?“ אמרה לעצמה.

היה לה ברור שמוכרת להיות בסדר. היה לה ברור שהיא חוזרת ל„טמפו מלא“, כדבריה היום. „מה, השתגעתי?“ היא קוראת בצחוק, „מצא לו מי שישב בבית.“ היום קשה להשיג אותה. היא עובדת במרץ רב כעשר שעות ביום. „אם צריך או נשארים“ היא אומרת כאילו אין דבר ברור מזה. בשעות הערב, הלוח עמוס. לפעמים היא לוקחת לעצמה ערב חופשי ומנתקת את הטלפון. היא ישנה חמש שעות בלילה ומי שנוכד איתה מעולם לא התלונן שהיא נראית עייפה.

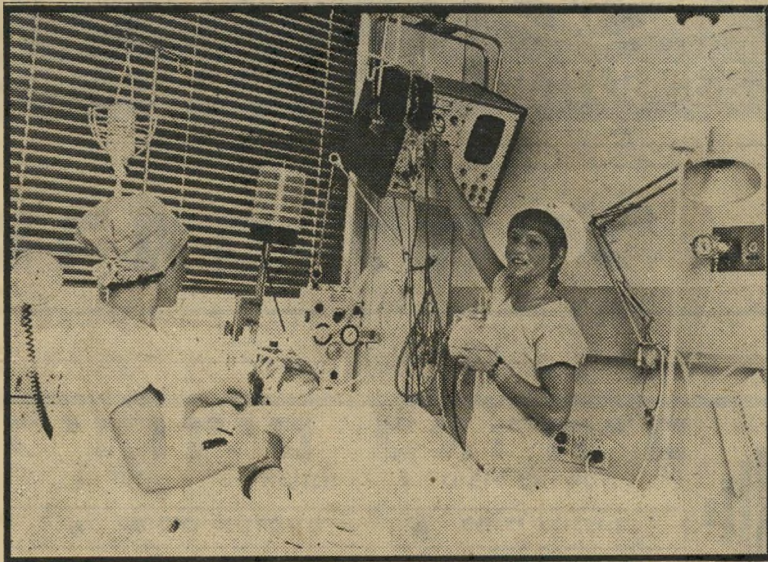
מדי פעם, אם משגיחים מהצד, מבלי שתראה, רואים אותה מניחה את ידה על צידה השמאלי. „יה אלה, איזה אקסטרה-סיסטולה! רצינית בחיי!“ (אקסטרה-סיסטולה = מצב של איסדירות בדופק, כאשר פעימה אחת קרובה מדי. זו הבאה אחריה חזקה מאד). „הלב אצלי זה לא דבר שדופק ב-100 אחות“ היא מסבירה למי שמצליח להציץ לה לתוך הצרות. „ישאלה מילון, היא בת 34, עם היסטוריה של בת 104.“ היא מוסיפה בצחוק. בלונדיית קצוצת שיער, עיניה כחולות, עיניה השור בביות מסתרות מאחרי משקפיים, מידות גופה בינוניות, אולם סיפור-חיים אינו בינוני כלל וכלל.

קשה לראותה כשאין חיוך מאיר את פניה. ואם חלילה איננה מחייכת הרי זה

לחיות

עם ההתקף לב

אמונם של צוותי האוויר באלי-על. בתחילה לא מצאה חן בעיני ויקטור, והוא שילם לה 7.5 דולר לשעה. אחרי חודש למד ויקטור שיש לו מציאה בחנות. המשכורת עלתה בהתאם. בוקר אחד התעוררה עם כאבי-בטן. בתחילה, כהרגלה, לא התייחסה לעניין. אולם אחרי שבועיים, כשהכאבים גברו והלכו, והאחות-לשעבר החלה חוששת, שבה הביתה. אחרי בדיקות אחדות אמר לה רופאי-דין: „גברת, צריך ניתוח, לא ברור מה יש בפנים.“ ישראלה שכבה בבית-חולים. בנייתוח נמצא גידול ברחם. היא היתה בת 29. היא המשיכה בנסיעותיה. יום אחד נסעה לבקר חברה באילת. יום אחר ביקרה חברה במטולה, ולמחרת השתתפה בברית-מילה בחיפה. היא המשיכה לרוץ ולשחק כדורסל, „כשהייתי קטנה הייתי אצנית.“

מפני שהיא חולה. וכשהיא חולה, היא חולה מאד. „נולדתי אף — פעם לא היה לי“ היא אומרת. המחלות שלה הן הרבה יותר רציניות: שיתוק בעצב הראיה, שיתוק או חולשה בחצייה-הפנים, ניתוח בטן או התקף-לב.

היא נולדה בקיבוץ מישמר-השרון. אמה נפטרה כשהייתה בת 4. אביה, אחותה ו- אחיה ניסו להעניק לה, בהיותה ילדה, את כל מה שחסר לה. „אני חושבת שהם די הצליחו. אבל אמא זה דבר שאני מתגעגעת אליו עד היום, ואני כבר לא כלי-כך צעירה.“ שנות הילדות היו „התפרעות אחת גור“ לה, טיולים משגעים, הרבה חברים וחברות שרובם נשארו איתי עד היום.“

כשהתגייסה לצבא היה ברור לה, שהיא תעשה כמיטב יכולתה במשך השירות. היא עברה קורס קצינות, וחתמה לשנת שירות-קבע כקצינת חיץ.

האחות מוכרת

מיכנסיים

אחרי השירות המשיכה ישראלה לחפש את דרכה. „יש לי תמיד ג'וק כזה, לחפש, לראות, לא לעמוד על מקום אחד. זה אף פעם לא מספיק, צריך לשאוף

הפחד להודות

במחלה

עברו כמה חודשים ושוב, כצפוי, חיפשים אחר עבודה. למי חסר כותר אדם? למי צריך לעזור? „התייצבתי בי (המשך בעמוד 68)

לפני ההתקף

אחות בחדר-ההתאוששות אחרי ניתוחי לב-פתוח בבית חולים „הדסה“ בירושלים. „כבר אז נהגתי להטביד שבועות לב זה לא סוף העולם“ אומרת ישראלה, „אפילו שלא עלה בדעתי שאהיה מעבר למיתרס.“